

UCHWAŁA 240/17
RADY MIEJSKIEJ W ŚWIECIU
z dnia 1 czerwca 2017 r.

w sprawie skargi na Burmistrza Świecia.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późniejszymi zmianami¹) oraz art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późniejszymi zmianami²), uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Skargę z dnia 29 kwietnia 2016 r. na Burmistrza Świecia uznaje się za zasadną w części w jakiej skarżący zarzucił Burmistrzowi:

- 1) Nie wykonanie krawężnika na wysokości posesji numer 61 do odprowadzenia wody z drogi poza budynek mieszkalny,
 - 2) Wadliwe wykonanie zjazdów do posesji numer 61.
2. W pozostałej części zarzuty uznaje się za bezzasadne.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Świeciu.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej

Jerzy Wójcik

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz.1579 i poz. 1984 oraz z 2017 r. poz. 730.

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 868, poz. 996, poz. 1579 i poz. 2138.

UZASADNIENIE

do uchwały Rady Miejskiej w Świeciu w sprawie skargi na Burmistrza z dnia 29 kwietnia 2016 r.

Dnia 29 kwietnia 2016 r. Skarżący skierował do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego skargę na działalność Burmistrza Świecia w zakresie nieuregulowania spraw związanych z wykupem gruntów przez Gminę Świecie będących własnością Skarżącego przeznaczonych pod budowę drogi oraz wadliwe wykonanie drogi gminnej co doprowadziło do powstania szkód na jego nieruchomości.

W myśl art. 229 pkt 3 kpa organem właściwym do rozpoznania skarg dotyczących zadań i działalności wójta (burmistrza, prezydenta) oraz gminnych jednostek organizacyjnych z wyjątkiem spraw zastrzeżonych w pkt 2 niniejszego artykułu jest rada gminy.

W związku z powyższym Wojewoda Kujawsko-Pomorski przekazał skargę do rozpatrzenia Radzie Miejskiej w Świeciu.

Podczas sesji rady miejskiej w dniu 30 czerwca 2016 r. skarga została przekazana do rozpatrzenia komisji prawa, porządku publicznego i spraw obywatelskich. W celu pełnego ustalenia stanu faktycznego sprawy komisja na posiedzeniach wysłuchiwała zeznań:

- kierownika wydziału inwestycyjnego Pana Ryszarda Sadowskiego,
- kierownika wydziału budownictwa, architektury, geodezji, gospodarki gruntami i planowania przestrzennego Pana Wiesława Ratkowskiego.

Komisja zapoznała się z materiałami zebranymi w tej sprawie w latach 2001 – 2016.

W dniu 01 sierpnia 2016 r. odbyło się kolejne posiedzenie komisji prawa i porządku publicznego i spraw obywatelskich, w którym uczestniczyli:

- Skarżący,
- pełnomocnik skarżącego,
- kierownik wydziału inwestycyjnego Pan Ryszard Sadowski,
- kierownik wydziału budownictwa, architektury, geodezji, gospodarki gruntami planowania przestrzennego Pan Wiesław Ratkowski,
- inspektor wydziału inwestycyjnego Pani Barbara Drewa,
- członkowie komisji.

W trakcie posiedzenia uzgodniono, że Gmina Świecie zleci rzeczoznawcy wycenę działek numer 39/5, 39/3 i 40/1 zajętych pod budowę drogi i wypłaci za nie Skarżącemu odszkodowanie.

Uzgodniono również, że Skarżący złoży wniosek do Burmistrza Świecia o zmianę planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z porozumieniem została sporządzona przez rzeczoznawcę wycena działek numer 39/3 , 39/5 , 40/1 położonych w Sulnowie zajętych pod drogę gminną. Skarżący wraz z żoną po zapoznaniu się z wycenami działek oświadczyli, że wstrzymują się z odbiorem odszkodowania za grunty do chwili sporządzenia wyceny szkód powstałych w wyniku budowy drogi gminnej numer 88. W tym miejscu należy zaznaczyć, że na wniosek Skarżącego w dniu 27 marca 2008 r. została wydana decyzja przez Burmistrza Świecia dotycząca działek numer 39/1 , 39/3 , 39/2 , 39/5, 40, 40/1 , 39/4, 39/6 , 40/2.

Działki numer 39/3 , 39/5 i 40/1 wydzielone w wyniku opracowanego projektu podziału jako drogi przeszły na własność Gminy Świecie na zasadach określonych w art. 98 pkt 1-3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. 261 z 2004 r. poz 2603 z późniejszymi zmianami). Na tych samych zasadach w dniu 28 września 2011 r, została wydana decyzja Burmistrza Świecia dotycząca podziału następujących działek numer 41/1 , 41/2 , 41/3, 41/4, 41/5 i 41/6. Działka numer 41/1 została wydzielona pod publiczną drogę gminną i z mocy prawa przeszła na własność Gminy Świecie na zasadach określonych w art. 98 pkt 1-3 ww ustawy. Mając powyższe na uwadze to właściciele nieruchomości na swój wniosek dokonali podziału nieruchomości zgodnie z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego co jednoznacznie wskazuje, że akceptowali wszystkie jego ustalenia.

W dniu 01 sierpnia 2016 r. komisja prawa, porządku publicznego i spraw obywatelskich dokonała oględzin terenu nieruchomości będącej własnością Skarżącego i stwierdziła, że do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy konieczna jest wiedza specjalna, a w związku z tym niezbędne jest skorzystanie z opinii biegłego z zakresu budownictwa drogowego.

Rada Gminy Świecie przyjęła w dniu 01 września 2016 r. uchwałę numer 168/16 w sprawie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w sprawie wszczętej skargą z dnia 28 kwietnia 2016 r.

W dniu 08 września 2016 r. radny Rady Miejskiej w Świeciu Pan Tomasz Szamocki złożył wniosek do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego o kontrolę legalności uchwały numer 168/16. W dniu 29 grudnia 2016 r. do Rady Miejskiej w Świeciu wpłynęła od Wojewody Kujawsko-Pomorskiego odpowiedź na złożony wniosek w sprawie legalności uchwały Rady Miejskiej w Świeciu numer 168/16. Wojewoda Kujawsko-Pomorski po zakończeniu czynności wyjaśniających nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały.

Dnia 20 kwietnia 2017 r. biegły sądowy w zakresie budownictwa lądowego wydał ekspertyzę techniczną z zakresu budownictwa drogowego dotyczącą drogi gminnej numer 88 w Sulnowie. Powyższa ekspertyza zawiera wnioski końcowe i odpowiedzi na pytania zawarte w uchwale numer 168/16.

Z analizy zebranej dokumentacji w tym ekspertyzy wynika, że realizacja budowy drogi przebiegała po trasie drogi już istniejącej. Stan techniczny tej drogi, po której przejazd

samochodami osobowymi, ciągnikami z przyczepą czy samochodami ciężarowymi – szczególnie w okresach jesienno-zimowo-wiosennym był wyjątkowo trudny i uciążliwy. W wyniku interwencji mieszkańców i dla poprawienia tej sytuacji podjęto decyzję o budowie tej drogi. Drogę budowano w bardzo niekorzystnym miejscu ze względu na ukształtowanie terenu. Szczególnie w rejonie zabudowań Skarżącego, gdzie występuje bardzo duży poprzeczny w stosunku do drogi spadek. W związku z tym według biegłego sądowego projektant słusznie w rejonie nieruchomości Skarżącego zrezygnował z poboczy i podniósł niweletę drogi. Innej możliwości projektowej i wykonawczej nie było – poza całkowitym zaniechaniem budowy drogi.

Według opinii biegłego niewątpliwą wadą dokumentacji projektowej było nie zaprojektowanie krawężnika na wysokości posesji numer 61 od strony Skarżącego na odprowadzenie wody z drogi poza budynek mieszkalny tej posesji. W wyniku interwencji Skarżącego prawidłowy krawężnik został wykonany w terminie późniejszym. Powyższy fakt ujęty w skardze należy uznać jako zasadny.

Inną wadą w procesie inwestycyjnym związaną z budową drogi zaznaczoną w ekspertyzie jest nie zaprojektowanie zjazdów. W dokumentacji projektowej zaznaczono tylko jeden zjazd nie dając rozwiązania ja kw istniejącym trudnym terenie należy go zrealizować. Kierownik budowy nie interweniował u projektanta, ani u inspektora nadzoru inwestorskiego o uzupełnienie dokumentacji projektowej (w zakresie ilości zjazdów, ani co do rozwiązań inżynierskich) i przy aprobacie inspektora nadzoru wykonał zjazdy niezgodne z § 79 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi techniczne i ich usytuowanie (Dz. U. 1999 Nr 43 poz. 430).

W wyniku zrealizowania zjazdów niezgodnie z ww rozporządzeniem zjazdy mają wady, które z uwagi na duże utrudnienia w przemieszczaniu się pojazdów powinny być skorygowane.

Powyższy fakt uwzględniony w skardze należy uznać za zasadny. W ekspertyzie podano w jaki sposób dokonać należy prac naprawczych.

W toku wizji lokalnej przeprowadzonej przez eksperta sprawdzono odległość drogi do budynku mieszkalnego Skarżącego oraz wysokość w stosunku do zewnętrznego parapetu okiennego. Wielkości te niespełniają warunku art. 43 ustawy o drogach publicznych, nie mniej mając na względzie istniejące pochylenie terenowe, istniejącą zabudowę oraz trasę drogi gruntowej projektant i inwestor mając jako alternatywę rezygnację z budowy drogi – wychodząc naprzeciw oczekiwaniom okolicznym mieszkańcom podjął decyzję o wykonaniu tej drogi. Biorąc pod uwagę ww okoliczności należy uznać fakt ujęty w skardze za bezzasadny.

Realizacja drogi gminnej nie była przyczyną skażenia wody pitnej w studni usytuowanej na posesji skarżącego. Fakt, że nastąpiło skażenie wody w tej studni w sposób wykluczający jej użycie do celów spożywczych świadczy o nieprawidłowym, wadliwym jej wykonaniu. Nie ulega

wątpliwości, że przedmiotowa studnia pomiędzy betonowymi kręgami nie została uszczelniona. Tego rodzaju studnia powinna czerpać wodę z poziomu warstwy gruntu wodonośnego, a nie z terenu. Brak szczególnego połączenia kręgów studziennych powoduje, że woda z przyległego terenu już pierwszą szczeliną pomiędzy kręgami studziennymi przedostaje się do wnętrza studni, czyniąc wodę nieprzydatną do spożycia. Tak wynika z ekspertyzy.

W związku z tym uznaje się zarzut, że wadliwe wykonanie drogi powoduje skażenie wody w studni za bezzasadny.

Zaistniałe spękania budynku Skarżącego nie wynikają z przyczyn związanych z realizacją drogi, ani nie mają związku z sytuacją wodnościekową wokół posesji, lecz wynikają z niekorzystnych warunków geotechnicznych i niewłaściwych rozwiązań konstrukcyjnych posadowienia budynku. Jak określił biegły nastąpiło zróżnicowane osiadanie fundamentów, czyli istniejący budynek nie ma właściwego posadowienia, nie ma wykonanych fundamentów zgodnie ze sztuką budowlaną, zgodnie z obowiązującymi warunkami realizacji tego rodzaju robót.

Wobec powyższego kolejny zarzut należy uznać za bezzasadny.

Pouczenie:

Powołując się na art. 239 § 1. k. p. a. w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Rady Miejskiej
w Świeciu
Jerzy Wójcik

